

BİR AĞAÇ, BİR MASAL

Savaş Tepe

İllüstrasyon
Ekin Tepe

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak

Yusuf Anar

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-35-2

1.Baskı: Kasım 2021

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa cad. No: 4 Ataşehir / İstanbul

Tel: 0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

Sertifika No: 45604

Yazar Özgeçmiş

Doç. Dr. M. SAVAŞ TEPE

İlkokulda üç yıl İstanbul Devlet Konservatuarı'na devam eden Savaş Tepe, orta ve lise eğitimlerini İstanbul'da tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi'nden 1987 yılında mezun oldu. Anadolu'da iki yıl süren mecburi hizmetinden sonra radyoloji ihtisası yaptı. 2004-2010 yılları arasında altı yıl Amerika'da hekimlik yaptıktan sonra yurda döndü. Son on bir yıldır bir özel hastanede, hekimlik yapmakta ve hayata dair gözlemlerini sürdürmektedir.

Denizi, ormanı, doğada olmayı, kaliteli müzik dinlemeyi, kitap okumayı, ailesi ve dostlarıyla vakit geçirmeyi sever.

BİR AĞAÇ, BİR MASAL

Yaşam suyum, enerjim; tanıdığım en yaratıcı, en kapasiteli kişi, dilerim hayallerin gerçek olur. Kızım Ekin'e...

Aşkım, arkadaşım, desteğim; yaşamımdaki en zeki, en karakterli, en güzel insan, eşim Betiay'a...

Siz olmasaydınız ben olmazdım.

Savaş Tepe
Ocak 2021

Elma Ağacı ve Ofiste Mutsuz Adam

“Çok yorgunum beni bekleme kaptan.”

Nazım Hikmet Ran

“Bu adam hayatta şimdiye kadar hiç imtihan geçirmemişti.”¹

Sait Faik Abasıyanık.

Yorgun ayaklarını nerdeyse sürüyerek yürüyordu. Mahalle-sine yaklaşmıştı ama evinin sokağına sapmak istemiyordu. Her zamanki, neredeyse her akşamki iç çatışmasını yaşıyor; hem bir an önce eve gidip duşunu alıp üstünü değiştirerek uzun oturmak, ayaklarını uzatmak istiyor hem de eşinin ve çocuğunun; onun yor-gun, mutsuz suratını, mutsuzluktan bezgin bakan kaçırdığı gözle-rini görmesini istemiyordu. Daha birkaç yıl önce ona kahramanı gibi bakan kızı artık büyüyor ve dünyayı yavaş yavaş tanıyordu. Kızının arzu ettiği dünyevi isteklerini karşılayamadıkça kızının, hayal kırıklıklarını istemeden de olsa göstermesini; âdeta küçüm-seyen ya da onu umursamaz hâlini gördükçe kendine acıyor, kı-zıyor, ayakları geri gidiyordu. Ofisteki daha az zekâyâ, beceriye, kültüre sahip, üstelik kendisi gibi master da yapmamış, üstüne üstlük daha genç müdür gibi kazanmak istemez miydi? Onunki gibi bir odası olsun, Boğaz’ı seyretsin... Arkadaşı geldiğinde ka-pısını kapatıp Türk kahvelerini içerken çalışanların; onların bo-ğazlarından gelen, yüksek kahkahalarını duymalarını... Üç saat süren ve dönüşünde neredeyse akşamüstü olan öğle yemeklerine

çıkmayı... Kimsenin onu eleştirecek; “Efendim, ben öyle değil de şöyle düşündüm.” diyebilecek cesareti olmasın, istemez miydi? “Söyle bakayım Emre, niye böyle yaptın? Söyleyin bakayım Filiz Hanım, bu niye böyle?” Her gün hesap vermek yerine, hesap sorsun biraz. Aşağılanmasın. Müdürü, onun emeği ve yaptığı işle kendi yapmış gibi hazıra konmasın. Her gece rüyasında kavgalar etmesin. Geceleri, uyumaya çalışırken mutlu ve güzel şeyler düşünebilsin isterdi. Yaşadığını, insan olduğunu; yalnızca birkaç gün süren tatillerde, denize girerken ya da bazı akşamlar arkadaşlarıyla bir kadeh içerken hatırlamasın.

Düşer gibi oldu, başı döndü; yanındaki ağaca yaslandı.

“Merhaba dostum.”

“Böyle olacağını biliyordum. Mutsuzluktan, kıskançlıktan kafayı yiyip duvarlarla ağaçlarla konuşacağımı...”

“Alındım ama... Duvarla elma ağacını bir mi tutuyorsun?”

“Pekâlâ, önce bana bir elma ver. Hem yiyeyim hem sohbet edelim.” Ağacın kibarca uzattığı dallarından bir elma kopardı; paltosuna sürtüp yemeye başladı.

“Demek, müdürünü kıskanıyorsun?”

“Konuştuklarımdan, daha doğrusu içimden geçenlerden bunu mu çıkardın yani? Kıskançlık, haset, çekememe, nefret... Gıybeti de ekle bari. Evet, evrenin bütün kötü huyları mevcut bende. Yahu hayvanlar âleminde gibi hissediyorum, diyorum sana. Bana renksizsin, prezantabl değilsin, kendini lanse edemiyorsun, diyor.”

“Bir örnek ver bakalım. Ne yapıyor müdürün?”

“Şöyle söyleyeyim. Müdürüm ölen için daha gösterişli bir mezar yapılmasını istiyor; bense yaşayanlara daha iyi hayat koşulları sağlanmasını istiyorum.”

“Örneğin, sen metro yapılmasını istiyorsun; o ise karayolu yapılmasını çünkü yaptığı şeyin anında başkalarınca görülmesini ve alkışlanmasını istiyor.”

“Güzel örnek verdin.”

Güldü elma ağacı. “Dostum. Bu hissettiklerini; çalışanların, hayata emek vermiş ama karşılığını alamamış olanların hemen hepsi hisseder.”

“Hemen hepsi mi? Eğer öyleyse bir yerlerde, bir yanlışlık yok mu?”

“Siz insanların, güzel lafları var ama bu sözleri harekete pek geçiremiyorsunuz. ‘Balık baştan kokar.’ gibi... ‘İmam kabahat yaparsa cemaat bilmem ne yapar.’ gibi... Demek istiyorum ki başınıza getirdiklerinize, yönetime seçtiğiniz insanlara biraz dikkat edin; seçtikten sonra da denetleyin. Gücü eline geçiren insan genellikle bozulur. Yöneten, eğer kâr etmezse değil kötü yönetirse değiştirileceğini bilmeli.”

“Söylemesi kolay elma ağacı. Yönetenleri bizim seçmediğimizi, seçiyormuş gibi yaptığımızı düşünüyorum ben.”

“Kendine acımak, kendine yapabileceğin büyük kötülüktür. Öyleyse değiştiremeyeceğin konularla insanlarla uğraşacağına; onları zihninde cehenneme göndereceğine enerjini başka yerlere yönlendir.”

“Tavsiyelerini dinliyorum bilge, psikolog, elma ağacı.”

“Hobi edin. Spor yap. Dostların olsun. Ama dostlar, derken manasız cemaat gruplarından bahsetmiyorum. Dinî cemaatler, fanatik futbol maç seyircileri, alkolik olduklarını kabul etmeyen akşamcı cemaat grupları, dedikoducu cemaatler, çapkınlar... Bunlardan sakın.”

“Felsefe grubuna gireyim mesela.”

“Bulabilirsen tabii ki gir.”

“Haftada 2-3 gün spor salonuna gideyim.”

“Fena fikir değil.”

“Yoga şimdi moda. Buldum! Yoga yapayım.”

“Doğru yoldasın.”

“Bisiklet alayım, bisiklet gruplarına da takılabirim.”

“Bak bu da güzel.”

“Dağcılık, tırmanış, doğa yürüyüşü, Boğaz’da yüzme yapayım. Kültürel etkinlikler, konser, bale, tiyatro, resim kursu...”

“İyi gidiyorsun. Hafif bir alay seziyorum.”

“Bunları yapmak için zaman lazım.”

“Zamanı sen yaratacaksın.”

“Sence, insan çalışmalı mı elma ağacı?”

“İnsan çalışmalı ama insanca çalışmalı.”

“Çalışma koşullarımın, özellikle işte geçirdiğim zamanın uzunluğu, kalitesizliği; gösterilen saygı ve aldığım ücreti göz önünde tutunca insanca olmadığını düşünüyorum. Evet, sorunun özetı bu.”

“Öyleyse koşullarını değiştirmelisin. Önünde üç yol var:

1. İş yerindeki patronunla kibarca, küçülmeden, üstünlük de taslamadan açıkça konuş, vaziyetini anlat; zam iste. Daha insanca çalışma şartları iste. Eğer olmuyorsa işini değiştirmenin, daha iyisini bulmanın yollarını ara.

2. Hayatını değiştir. Daha mütevazı kazançla nasıl yaşayabile-

ceğini bul. Kısmi zamanlı ya da evine daha yakın bir işte çalışarak kendine zaman ayırabilirsin.

3. Evde, eşinle ve çocuğunla açıkça konuş. Maddi imkânlarını, kendine zaman ayırman gerektiğini, onların da senden taleplerini buna göre ayarlayabileceğini anlat. Yapabileceğinin fazlasını yapmak zorunda değilsin dostum.”

“Peki, bunları yapabilirim. Ancak işteki adaletsizliği nasıl düzeltebilirim? Bana bunu anlat. Kapasitesiz bir müdürün, işten anlamadığı için kurnaz birileri tarafından manipüle edilen patronun; benim gibi master yapmış, konusuna hâkim, yaratıcı fikirleri ve kapasitesi olan birini ezmesi karşısında ne yapabilirim? Bunu anlat. Patronun etrafında dalkavuklar, acizler veya onu kullananlar var. Sen yalnız değilsin, diyorsun; senin durumunda olan milyonlar var, diyorsun.”

“Dostum, kendini ve koşullarını değiştirebilirsin. Dünyaya adalet getiremezsin. Dünyayı değiştiremezsin. İnsan, en yakınındakini bir dostunu ya da eşini dahi değiştiremez. Ancak o istediği takdirde gelişmesine yardımcı olabilir, o kadar.”

“Mesajı aldım, elma ağacı. Evime gidiyorum.”

Elma ağacı, zarif bir reveransla bir elma daha uzattı adama. Sonra da bir şiir...

Hayvanlar Âlemi

Başarısız, deme bana
Belki karıncayımdır doğada
Güçsüz, diye yerme
Belki arslan olurum gerektiğinde
Çirkin, deme bana
Belki kartalımdır bulutlarda
Sevimsiz, deme bana
Kim bilir yunusumdur okyanusta
Tembel, diye çağırma
Kaplumbağa olabilirim hayat yarışında
Pis, diye seslenme
Belki kediyimdir bu çöplükte
Renksizsin, diye horlama
Belki hippopotamusumdur bataklıkta
Cimrisin, dedin duydum
Belki bir kanguruyum
Taklitçi, diyorsun ama
Maymunumdur belki ormanda
Saf, deme bana, kolay mı yaşamak bu kadar çakal arasında
Kabasın, ayısın, dedin,
Ne günahı var hayvancağızın
Yalnızsın, dedin demin
Çocukken kurt olmak isterdim
Eleştirmek kolay tabii
Gel de sen kur hayvanlar âlemini